

*Kas gražu, atsilieps, kas
teisinga, nemirs, nors vandenim,
kalnais apklotum.*

Vaižgantas

PRAGIEDRULIAI

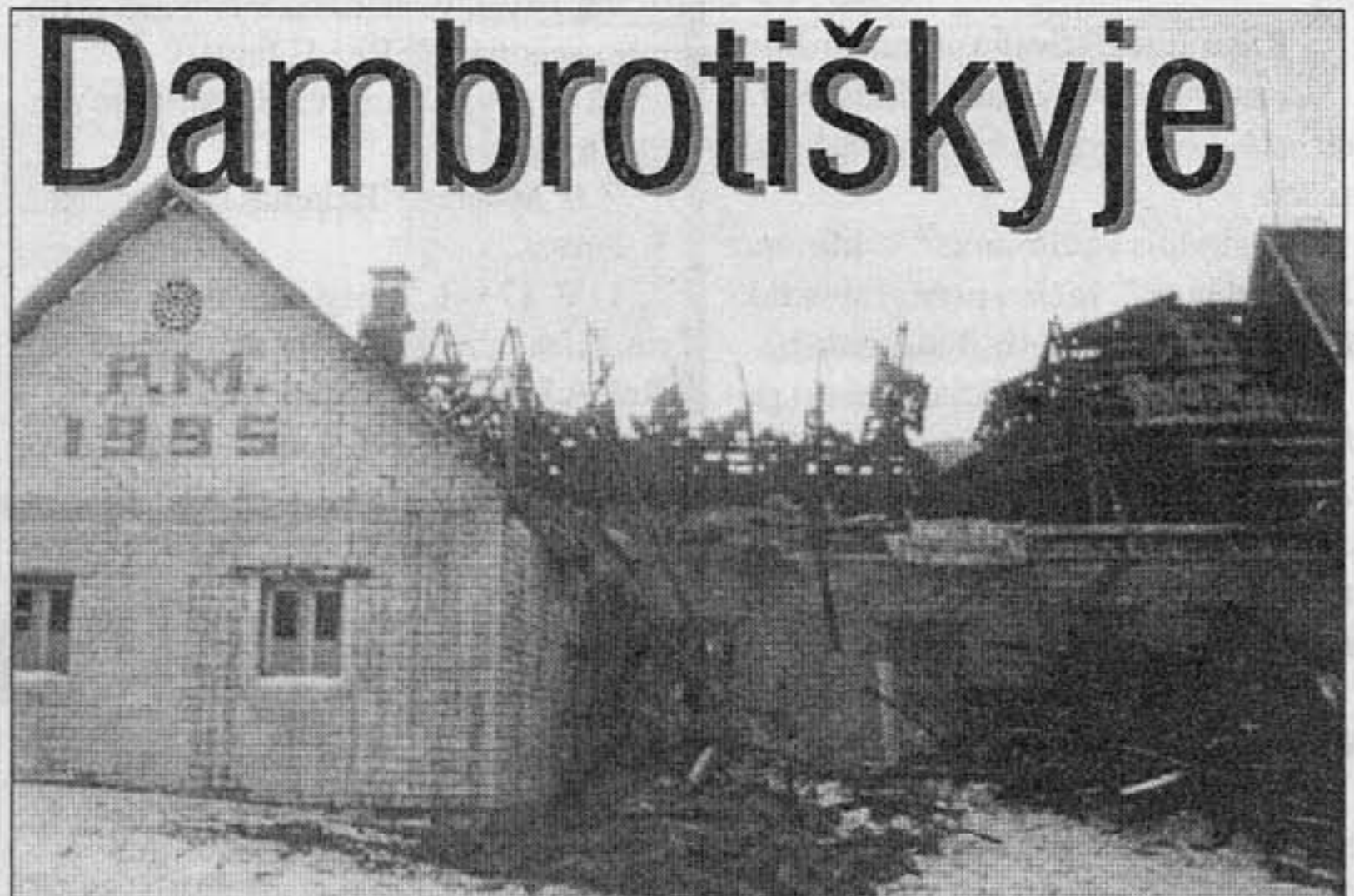
Nepriklausomas rokiškėnų laikraštis

1999 m. vasario 26 d. penktadienis. Nr. 16. (96) Kaina 0,80 Lt.

Gaisras Dambrotiškyje

Vygandas Pranskūnas

Rokiškio rajono Dambrotiško kaimo ūkininkai Vita ir Petras Markevičiai tik praėjusių metų spalį baigė statyti tvartą. Projektą nusižiūrėjo Vokietijoje. Po 45 metrų ilgio stogu ne tik tvartas, bet ir daržinė, gyvenamosios patalpos. Išsi-kišusiame priestate – pieno blokas, įrengtas pagal pažangiausią technologiją Europoje. Jį sumontavo viena švedų firma.

Nukelta į 3 psl.

Gaisras Markevičiams padarė žalos daugiau kaip už 24000 litų.

Festivaliui reikia net ir tualetinio popieriaus

J. Korenka.

Tik savaitė liko iki 15 – ojo teatrų festivalio “Vaidiname žemdirbiams” pradžios. Primename, kad geriausiu praėjusių metų festivalio spektakliu buvo pripažintas Keistuolių teatro “Liūdnojo vaizdo riteris”. Premija už geriausią spektaklį vaikams atiteko Jaunimo teatrui. Geriausios moters vaidmens atlikėjos prizą išsivežė Kauno valstybinio dramos teatro aktorė Virginija Kochanskytė, vyro – Vilniaus valstybinio mažojo teatro aktorius Sigitas Račkys. Simpatiškausia aktore pripažinta Vaiva Mainelytė, o “Rokiškio pragiedrulių” premija už geriausią epizodinį vaidmenį įteikta Vilniaus valstybinio teatro aktoriui Audriui Žebrauskui.

Visa tai jau praeityje. O kaip sekasi organizuoti 15 – ajį festivalį? Apie tai mūsų korespondentas Stasys Varneckas kalbėjosi su Rokiškio savivaldybės teatro rūmų direktoriumi, festivalio komisijos pirminku Jonu Korenka.

Nukelta į 2 psl.

Jonas Kirlys
Kaunas

Atokiam, tykiam užkampy (8 km į pietvakarius nuo Kamajų, Adomynės link) buvo ramus Kurkliečių kaimas. Karas jau buvo pasibaigęs. Kurkliečiai džiaugėsi, kadangi jie toli nuo didesnių kelių, todėl juos frontas aplenkė. Manė, dabar taikiai gyvensią.

1945 metų liepos 14 d., šeštadienį, iš Svėdasų staiga ryte mašinomis atvykę NKVD ir skrebai apsupo Ažugojų mišką (prie Gudonių kaimo), kuriame slėpėsi partizanai. Sako, kad išdavė, įskundė Zovė (iš Kunigiškių km., žinomas perėjūnas, valkata, ir kiti svėdasiškiai piktadariai). Partizanai ėmė trauktis per javų lauką, Malaišos upe. Kai enkavedistai į juos paleido ugnį, partizanai atsisėdė. Kaleno kulkosvaidžiai, sproginėję granatos. Kovoje krito broliai Budreikos (iš Gykių km.), du broliai Baltuškos ir Albinas Mėginis (iš Kunigiškių km.), sunkiai buvo sužeistas Baronas, kuris netoliese plovė šieną. Nuvežtas į ligoninę mirė.

Tada raudonieji baudėjai metėsi į už kilometro esantį Kurkliečių kaimą. Kas pakliuvo po ranka, tą šaudė, degino, naikino.

Sudegino penkias sodybas. Nušovė 6 gyventojus ir įmetė į ugnį 2 mažamečius – Algiuką ir Nijolytę – Petro Mateikio vaikus (3 ir 4 m.), nušovė Petro Mateikio motiną Teresę (apie 70 m.), pas ją gyvenusią žmonos brolių Balį Lašą.

Sudegino Petro Pajarsko sodybą.

Jį patį nušovė ir įmetė į degantį tvartą. Jo sūnų Praną nušovė nuvežė į Svėdasus ir numetė kartu su partizanais ant grindinio (mat norėjo, kad daugiau partizanų atrodytų).

Nusiaubė ir sudegino Juozo Matei-

dien neaišku, kodėl.

Susišaudymas tarp baudėjų ir partizanų tęsėsi nuo 9 val. ryto iki popiečio. Partizanų lavonai buvo nuvežti į Svėdasus ir sumesti ant grindinio. Gyvi likę Kurkliečių kai-

mo tragedijos liudininkai Povilas Mateikis, Bronius Dagys, Vytautas Dagys, Albina Pajarskaitė – Kaušakienė pasakojo, kad toji diena buvo siaubo, pelenų ir kraujo diena.

Budeliai siautė ir kitas dienas: krėtė, ka-

binėjosi prie gyventojų, žmonės išvarė vežt kritusių. Taraldžių kaime, pas Andriuškevičių, nušovė Sabalį iš Ažubalių. Po kiek laiko areštavo Broniaus Dagio iš Kurkliečių kaimo tėvus ir jį patį. Kankino NKVD Kamajuose.

Povilas Mateikis įstojo į partizanų gretas. Būriui vadovavo Staškus. Būryje buvo Pranas ir Kazys Grobliai, Šimkūnas, Vilutis ir P. Mateikis.

Vėliau Povilas Mateikis buvo užkluptas, suimtas, tardytas, nuteistas. Kalėjo Magadano lageriuose. Tremtyje vedė, grįžo. Gyvena Rokiškyje.

Jo iniciatyva, lėšomis ir darbu Kurkliečių kaimo centre (buv. Mateikio sodyboje) 1988 m. pastatytas didžiulis medinis kryžius. Ant jo įrašyti šie žodžiai: "1945 VI 14 čia buvo sudegintos 5 sodybos, nužudyti 6 žmonės ir gyvi sudeginti (3 ir 4 m.) 2 vaikai: 1) Mateikis Juozas, 2) Pajarskas Petras, 3) Pajarskas Pranas, 4) Vaičius Julijonas, 5) Lašas Balys, 6) Mateikienė Teresė ir 2 jos anūakai".

Šalia 1995 m. pastatytas akmeninis paminklas.

Kurkliečių kaimo TRAGEDIJA

kie sodybą. Patį šeimininką nušovė prie tvarto, kai jis norėjo iš tvarto išvaryti eržilą ir gyvulius. Sūnus Povilas pasakojo, kad rado sukniubusį, apdegusį tėvo lavoną, sušaudytą iš automato: 3 kulkos veide, 4 – krūtinėje. Suplėškė jo ne tik visi trobesiai, bet ir gyvuliai: arklys, 2 paršingos kiaulės, 3 bekonai, 4 avys, telyčia, sesers audinių pilnos kraičio skrynios.

Nesuprantama, kodėl nušovė bežemį, silpną senuką, per 80 metų Julioną Vaičių, vadinamą Uliumi, kuris gyveno dūminėje pirkelėje su senute žmona. Kelis kartus metė jį į ugnį, bet žmona raudodama vis puldavo ir ištraukdavo. Vėliau rado jo apdegusį lavoną.

Albino Zolubos sodybą sudegino, bet jos žmonės liko gyvi. Taip išliko gyvas Petras Mateikis, pasislėpęs bulvių duobėj, po linais. Išliko ir jo žmona, bet dėl gyvų ugnin įmestų jos vaikų išprotėjo. Griovyje po tiltu išsigelbėjo Albina Pajarskaitė. O Balį Lašą, radę šieno kupetą (nors ir dokumentus turėjo), nušovė.

Taip buvo išžudyti niekuo nekalti žmonės, sunaikintas jų turtas. Ir šian-

Prokuratūra prašo pagalbos

Irena Mikulienė
Vyriausioji prokurorė

Rajono apylinkės prokuratūroje tirinama baudžiamoji byla dėl tarptautinės humanitarinės teisės saugomų asmenų žudymo. Nustatyta, kad 1945 m.

liepos 14 d. Rokiškio rajono Kurkliečių kaimą užpuolė SSRS okupacinės kariuomenės kariškiai, kurie nužudė taikius gyventojus – Petrą Pajarską, Praną Pajarską, Juozą Mateikį, Teresę Mateikienę, Balį Lašą, Julioną Vaičių, mažamečius Algį Mateikį ir Nijolę Matei-

kytę, sudegino 5 sodybas. Tikrinama versija, kad šioje operacijoje galėjo dalyvauti ir aplinkinių valsčių liaudies gynėjai.

Prašome asmenis, ką nors žinančius apie žudynes Kurkliečių kaime, apie šio nusikaltimo vykdytojus ir norinčius apie tai duoti parodymus, atvykti į rajono apylinkės prokuratūrą, Taikos g. 1-1, Rokiškyje.

Šiokiadieniai prie Skaistės

Janina Diksienė
Konstantinava

Švyti saulė vasario sniege. Žaidžia aštrūs spinduliai apsnigtuose stoguose. Iš kaminų driekiasi pūkiniai dūmai, kyla palengva debesų link ir pranyksta. Tokia tyla ir ramybė viduržiemio kaime. Tik kur ne kur suamsi šuo, supoška kirvis, sudejuoja šulinio rentinys...

Kaimas gyvena savo gyvenimą. Nemažas Paliepio kaimas, palyginus su kitais šiandieniniais. Ir vienkiemiai dar išlikę. Iš kur jo toks pavadinimas – neteko girdėti. Atrodo, kad ir liepų kaime beveik nėra. Gal neišliko?

Ūkininkų ne per daugiausia. Vieni išmirę, kiti paseno, tretį dar nesuaugo.

Iš vieškelio pasukus Skaistės kaimo link, už gero kilometro, kairėje pusėje, pamatysi didelį molinį ūkinį pastatą, klėtį ir naujai sumūrytą trobą. Tiesa, trobos langai dar kaip neregio akys, tačiau stogas yra. Seniau čia ilgus metus pradinė mokykla buvo, o dabar šią sodybą su žeme paveldėjo giminaičiai. Namas, tiesa, neišliko, bet paveldėtojai nenusiminė. Susitvarkė klėtelėje kambarį ir virtuvėlę, langus įsistatė ir įsikūrė.

Iš Vilniaus atvažiuo. Šnabždėjosi kaimiečiai, keistuoliais vadino. Ir kaip nevadinsi. Vilniuje keturių kambarių butą Karoliniškių rajone turėjo, darbus.

Jis – statybos inžinierius. Ji – medicinos sesuo. Kolektyvinį sodą su nameliu ir ūkiniu pastatu turėjo. Ko gi čia belstis į tuščią sodybą? Nei gyvulio, nei padargo.

Tik netruko ūkininkas. Pirmiausiai kumelę – Mašą – iš pavilnės čigono nusipirko, vėliau avių, karvę įsigijo. Tik ir vėl keistas dalykas – arklio, kaip visi, pakinkyti nemoka. Pasirodo, šeimininko suvalkiečio esama. Ir dabar jis savaip pasikinkęs važiuoja. Vietiniai jau priprato. Priprato prie visko: ir kad įvai-

riausių rūšių paukščių kiemas pilnas, ir kad ant kiekvieno kampo po šunį prižiūri, ir kad tvarte su kiaulėmis lapinas Kucas augo, ir kad avelių pulkai ganosi, ir kad karvių ir prieauglio per dvidešimt.

Keistuoliu vadino, kai ūkininkas su savo kumele ir didelėmis suvalkietiškomis vežėčiomis iš Kalpokišio akmenis savo naujosios trobos pamatams vienas susivežė. Niekieno talkos neprašė, technikos nesamdė. Keistuolis buvo ir kad šnapso su kitais kasdien negėrė, ir bobos iš namų nevaikė, o tik ramiai ir kantriai dirbo.

Neapsieita, aišku, be kreditų. Vienus ėmė, kitus atidavė. Juk reikėjo ir veislinių telyčių, ir ratinio traktoriaus, ir padargų... O juk tų pajamų irgi nėra iš kur semti. Čia, žiūrėk, žemieniai prigėrė, čia vasarą neužderėjo, čia prieauglis galvą nusiuko ar avis nugaišo. Ūkininko visas gyvenimas Dievo rankoje. Šiandien taip, o rytoj jau kitaip.

Tik Trepėnaičiai rankų nenuleido. Kaip tos kregždės, lipdė plytą prie plytos, statėsi sau namus. Niekada nepamatysi jo surūgusio ar pikto. Jeigu ir pristinga kantrybės, paūturoja tyliai su kaimynu popiečio prieš saulutę susėdę, paaimanuoja, palinguoja galva ir vėl dirba, kruta, ir taip be atvangos.

Šeimininkė kitokio charakterio. Ji čionykštė. Šioje sodyboje ir augo. Pažįstamas jai čia kiekvienas takelis, kiekvienas medelis. Ir seniausius kaimo gyventojus atsimena. Jos vardu ir ūkis. Tai gi "popierinius" reikalus tvarko ji. Dažnai rajono centrą pasiekia. Ūkininkų sąjungai priklauso. Susirinkimus lanko. Nebijo ir tiesų, griežtesnį žodį išrežti. Tik argi šuns bal-

sas dangų pasiekia? Ir ką čia vien gerkle nuveiksi?! Jos žodžiais tariant, reikėtų vyriausybės vyrus atostogų ne į Pirėnus išleisti, o po vieną į kaimą pas ūkininkus apgyvendinti. Neilgam. Nors porai savaitių ar mėnesiui. Ir ne įdarbinti juos, o tegul tie ponai paskui ūkininką tik palaksto, tegul tik jo žingsnelius paskaiciuoja, su juo prie bendro stalo papiečiau, jo vargais ir džiaugsmiais pagyvena. Gal tada praregėtų, gal suprastų kiek kas kainuoja. Gal nerūpėtų už laiku nesumokėtą žemės mokestį delpinigių skaičiuoti, gal ir pienelis saldesnis pasirodytų, Europos standartų nereikalautų, gal ir bankai kreditus mažesnėmis palūkanomis teiktų?

Ech! Svajonės ir lieka svajonėmis. Greičiau vagies kokio, neduokdie, savo kieme sulauksi, nekaip vyriausybės vyrų. Ir ką tu čia mažas sraigtelis didelį mašiną padarysi. Jiems savas gyvenimas – atlyginimus dešimtim tūkstančių kas mėnesį skaičiuoti, o mums – savas karvutes veltui melžti, gyvulius, kurių nelabai kam reikia, auginti ir spraus-tis, kaip greičiau, į Europos Sąjungą. Ot, tada tai pagyvėsime!

Saulėlydis.

Ksaverio Bagdono nuotrauka

Šiuolaikinė šeimynėlė

Eglė Šimkonienė
Rokiškis

"Senelis ir močiutė rytoj gaus pensijas. Man nupirks saldinių, ledų ir limonado. Jie gers butelį šnapso. Po to jie pasigers, senelis eis miegoti, ir mama jam ištrauks pinigus", - savo bendraamžiams pasakoja šešiametis Tautvydas.

Vaikai tokias Tautvydo kalbas girdi

jau ne pirmą kartą. Kartais ir berniukas iš kažkur atsineša porą litų. Tada visi bėga pirkti saldinių, bet Tautvydas jiems duoda tik tai tuomet, kai visi prisipažįsta, kad yra jo, "mafiozo", bendrininkai.

Berniuko tėvas jau tretį metą nedirba. Buvo atleistas už girtuokliavimą. Mama turi labai mažai apmokamą darbą. Tad visi trys gyvena iš Tautvydo pašalpos ir mamos poros šimtų litų.

Tačiau ši šeimynėlė gyvenimo sąlygo-

mis skūstis negali, nes gyvena Tautvydo senelių namų antrame aukšte. Nei už šilumą, nei už karštą vandenį, dujas mokėti nereikia. Dažniausiai ir valgo iš vieno puodo, nes sodybos šeimininkai laiko karvę, prieauglį, porą kiaulių papjau-na, duonos ir kitus produktus iš savo pensijos nuperka, dar ir pinigų duoda.

Bet, matyt, kad to neužtenka, jeigu dukra paslapčia į tėvo kišenę ranką įkiša.

O vaikas viską pastebi. Todėl visai nenuostabu, kad paaugęs Tautvydas ir tėvelius apšvarins.

Obuolys nuo obels netoli rieda...

Bronius Kondratas

Lapkritis klevo kieme

Iš seno aš savo kieme –
Iš klevo lopšys ir karstas.
Tik lapkričio lapas žeme –
Žvaigždes jo viršūnė žarsto.

Kas lapas? Gegužis supūs,
Žaliausią lapą žadėjęs.
Dainuoja ir šluoja lapus
Kiemsargiu gimęs vėjas.

Saulagrikliai

Vis be laimės gyvenęs,
Sau tariau aš: težydi
Mano laiko šagrenė,
Mano laimė mažytė.

Taip šagrenę ištempus,
Čia ir žydi, ir auga
Mano didelė šventė –
Tas saulagrikių laukas.

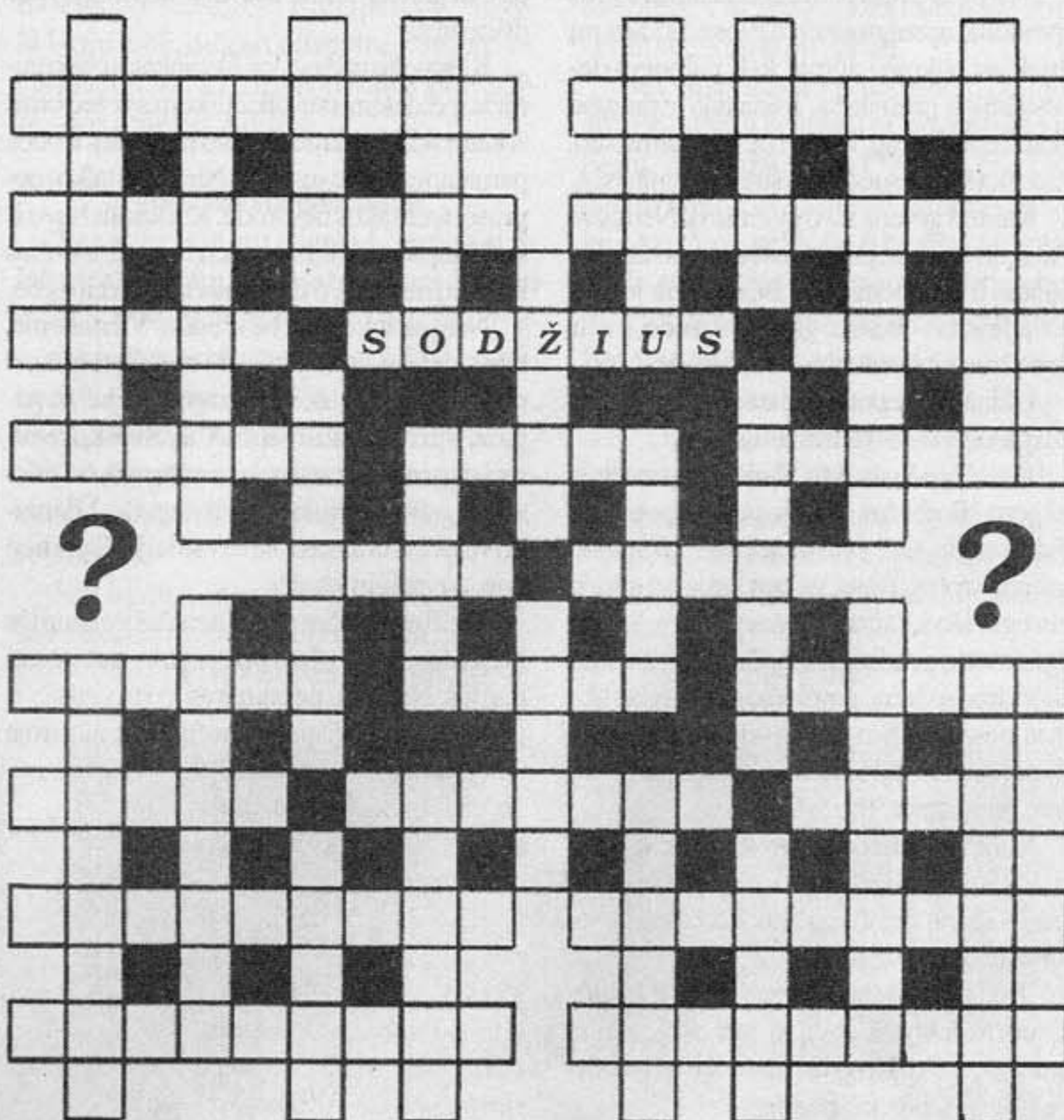
Čia galingi, dalingi,
Gailiaširdžiai čia bėdžiai.
Savo laime dalintis
Neskubėčiau – nespėčiau.

Betgi griūtys aplenkia,
Ir diena nepajuosta.
Gal praeinančio ranką
Savo laime apjuosiu.

Taip po mažą kristalą
Vis į širdį, į gelmę,
Kol šagrenė išbala,
Kol palieka ji delną.

Jei šalta, jei iš knygų –
Nepažinsi sutikęs.
Man ji – vėjas užmigęs
Virš pražydusių grikių.

Kryžiažodis

**Naudodamiesi galvosūkio raktu – žodžiu SODŽIUS –
surašykite į brėžinį šiuos žodžius:**

5 raidės: AKRAS, ALGOS, ALKIS, ANTIS, ANŪKĖ, ERNIS, GAIRĖ, IŽDAS, KARAS, KARTA, KRATA, LUKAS, MELAS, PELAI, PLYTA, STYGA.

6 raidės: AGATAS, AMARAS, AMPARO, ANGLAS, ASILAS, KILIMO, SKIRIU, VAISKA.

7 raidės: MAŠALAS, PASAKOS, VARGŠAS.

8 raidės: AGRESIJA, APATINIS, KARNIENA, MONARCHAS, NEVILTIS, PAKLAUSA, PASKALOS, SINAGOGA.

9 raidės: ANTKAINIS, ARKLIUKAS, MAŽALAPIS, PAGANINIS, PAISTALAI, PASPIRTIS, PROTĖVIAI, SKILANDIS.

Sudarė Nida Pranskūnaitė

LOGOANOGRAMOS,

spausdintos 14 – amė numerijė, atsakymai:

PANORAMA. KREDITAS. AKVARELĖ. MARŠALAS. BARSUKAS. PAGALVIS. KAMBARYS. PAPARTIS. PLŪDURAS. KARVELIS. VIŠTIENA. KURTINYS. PUNTIUKAS. SIGNALAS. PLIAUSKA. PLASTIKA. MEKSIKAS.

Anekdotai

Profesorius prieš egzaminą:
- Kas pirmas atsakinės, gaus vienu balu didesnę pažymį.

Iš vietos pašoka studentas:
- Rašykit man tris ir aš išeinu.

Režisierius kalbasi su aktore:
- Jeigu jūs filmuositės mano naujajame filme, per metus aš jums žadu Oskarą.
- O jeigu gims mergaitė, kaip mes ją pavadinsime?

Žurnalistas ima interviu iš ilgametės:
- Kaip jūs galvojate, kodėl Dievas jums davė galimybę išgyventi iki 98 metų?
- Galvoju, kad jis norėjo išbandyti mano artimųjų kantrybę.

Egzaminuotojas sako studentui:
- Rinkitės: arba aš užduosiu jums vieną sudėtingą klausimą, arba du paprastus.
- Žinoma, vieną sudėtingą.
- Kada atsirado pirmas žmogus?
- Oi, seniai!
- Pasakykite nors įsivaizduojamą datą.
- Na, bet čia jau antras klausimas.

Du draugai sėdi kavinėje. Vienas pradeda kažką įdėmiai klausyti, o po to sako draugui:
- Aš pažįstu šitą melodiją, bet niekaip negaliu prisiminti, ar tai "Bitlai" ar "Abba".
- Čia juk ventilatorius.

Iš tikrų nutikimų serijos

Sklando žinia, kad darbo ir kitų reikalų ministerija rengia naujus įstatymus, kurie geriau atspindės susiklosčiusius darbo rinkos santykius. PPP korespondentas nuskubėjo pas tos ministerijos referentą Antaną Andriulį ir pareiškė:

- Apie darbą daug žinome. "Nuo darbo nebūsi bagotas, o tik kuprotas". "Darbas ne vilkas, į mišką nepabėgs". "Kas nedirba, tas valgo". "Darbas ne stulpas – ir metus prastovės". Pasakykite, prašau, gerbiamas referente, kokias naujas versijas sugalvoja ministerija?

- Ministerijai nieko nereikėjo galvoti – pats gyvenimas parodė. Pirmiausia išplėtė pačias darbo ribas. Štai, pavyzdžiui, reketavimas ir kitoks turto prievartavimas jau pripažintas darbu. Ir gana sudėtingu, reikalaujančiu neabejotinos kvalifikacijos. Dabar reketininkus gaudys ne policija, o mokesčių inspektoriai. Jie tikisi gerokai papildyti biudžetą.

- Tai labai maloni žinia. Dabar net mokytojai gaus algas.

- Taip. Jau gali eiti ir atsiimti nors avansą.

- Girdėjau, kad smarkiai rengiamasi sumažinti nedarbą.

- O taip! Įtvirtinama jau susiklosčiusią

tradiciją, ministerija pradės skaldyti etatus.

Perskėlei per pusę – štai tau ir dvi darbo vietos. Kongenialu, kaip sakė Ostapas Benderis.

- Tačiau tokiu atveju privalės keistis ir darbo administravimas.

- Be abejo. Prasižengusi

darbininką arba valdininką bus galima bausti tik puse papeikimo. Barti, t.y. auklėti – tik puse decibelų. Ir t.t.

- O jeigu žmogus darbo metu išgėrė pusę litro? Kaip jis bus drausminamas?

- Jeigu išgėrė pusę litro, bus drausminamas puse papeikimo. Žodžiu, už pusę – visada tik pusė.

- Na, o ministrų, Seimo narių etatai irgi bus skaldomi?

- Be abejo. Kai viena pusė ministro skris į Kuveitą, kita galės važiuoti į Maskvą naftos pramušinėti.

- Ir dar vienas klausimas, paskutinis. Jeigu viską dalinsim per pusę, tai... tai... ir skrandžius?

- Teisingai! Kiekvienam mūsų šalies piliečiui bus nemokamai atlikta skrandžio rezekcija, t.y. jo turio sumažinimas. Chirurgai, raitokitės rankoves! Jūs laukia daug darbo.

- Ačiū už išsamius, įdomius atsakymus.

Viską per pusę. Net ir skrandžius

PRAGIEDRULIAI

Mūsų adresas:
Nepriklausomybės a. 22
4820 Rokiškis

Tel./Faks. 5 13 54

e-mail: pragiedruliai@post.omnitel.net

Leidėjas UAB "Rokiškio pragiedruliai"
Indeksas 424
2 spaudos lankai.
Laikraštis leidžiamas trečiadieniais ir penktadieniais
Tiražas 6025 egz.

Redaktorius
Vygandas Pranskūnas
Tel. 51532
Redaktoriaus pavaduotoja
Rasa Čižauskienė Tel. 51354
Korespondentas
Stanislovas Varneckas Tel. 51354
Buhalterė
Antanina Šapranauskienė Tel. 51354
Leidybos centras:
Jolita Kaškevičienė,
Giedrius Šimėnas Tel. 51354

Rankraščiai negražinami
Redakcija už reklamos ir skelbimų turinį neatsako
Skelbimai ir prenumerata redakcijoje priimami darbo dienomis

Prenumeratos kaina:
1 mėn.- 6 Lt;
3 mėn.- 18 Lt;
6 mėn.- 36 Lt.

Festivaliui reikia net ir tualetinio popieriaus

Atkelta iš 1 psl.

- Festivalio repertuarą jau žinome. Ką galėtumėte apie jį pasakyti?

- Tik tiek, kad visi spektakliai nauji, mums dar nematyti. Kaip jie atrodys festivalio scenoje, netrukus pamatysime. Jokių prognozių.

- Kas naujo festivalio organizavime?

- Festivalis 15 – asis, jau seniai tapęs tradicija. Na, o tradicijose ką nors keisti lyg ir nedera.

- Festivalis vadinamas "Vaidiname žemdirbiams", tačiau pernai spektakliuose žemdirbių ne itin daug matėme.

- Pavadinimas irgi tradicija. Be abejo, gaila, kad kaimo žmonės mūsų nelanko. Priežastis turbūt žinote. Kreipiusi į seniūnijų valdžią: seniūnijos turi pagarsėjusius mikroautobusus, festivalio vakarais gerbiame seniūnai galėtų patarnauti teatro mylėtojams.

- Festivaliui reikia pinigų. Ar daug jų turite?

- Rajono tarybos kultūros, švietimo ir sporto komitetas festivaliui skyrė 44 tūkstančius.

- Tai daug ar mažai?

- Per daug niekada nebūna. Manome, kad spektaklius žiūrės 12-13 tūkstančių žmonių. Neduok Dieve, jei kiekvienas (ar bent kas antras) sugalvos užsukti į tualetą: vien tualetiniam popieriui reikia kokių 300 litų. Antra, labai neekonomiška anuos laikus menanti rūmų apšvietimo bei šildymo sistema. O juk norėtusi, kad nors festivalio vakarais čia būtų jauku, šviesu ir šilta.

- O rėmėjai daug pririnko?

- Šio festivalio ypatumas – nykstančios rėmėjų gretos. Stambesnių įmonių, be "Rokiškio sūrio", nebėra, o verslininkai teigia, kad patys galo su galu nebesuduria. Svarbiausias rėmėjas – žiūrovas, nepagailėjęs kelių litų bilietui.

- Linkiu Jums geros kloties.

- Ačiū. Rokiškėnus kviečiu pasinaudoti proga ir pamatyti naujausius spektaklius. Na, o rytoj nepamirškite ateiti į Kaziuko mugę. Tikrai bus linksma.

XV Lietuvos Respublikos profesionalių teatrų festivalis "Vaidiname žemdirbiams"

6 d. 18 val. *Festivalio atidarymas.*

Valstybinis akademinis dramos teatras.

Francis Veber "Vėpla". Rež. R. Rimeikis

7 d. 17 val. Vilniaus senamiesčio teatras.

A. Bausys "Veršio sapnas". Rež. V. Pranulis

8 d. 18 val. "Keistuolių teatras". A. Blokas "Likimo daina". Rež. D. Duškinas.

9 d. 14 val. Vilniaus teatras "Lėlė". "Buratino nuotykių". Rež. E. Jaras.

10 d. 18 val. Panevėžio J. Miltinio dramos teatras.

Ž. B. Moliere "Tariamasis ligonis". Rež. R. Teresas.

11 d. 17 val. Valstybinis jaunimo teatras. L. Jakimavičius ir J. Pocius "Signataras". Rež. A. Latėnas ir K. Smoriginas.

12 d. 11 ir 14 val. Kauno lėlių teatras.

G. Januševska, J. Vilkovskis "Tigriukas Petrikas". Rež. A. Stankevičius.

13 d. 17 val. Lietuvos rusų dramos teatras. A. Čechovas "Dėdė Vania". Rež. L. Zaikauskas.

16 d. 18 val. Panevėžio vaikų teatras "Menas".

J. Dautartas "Kienio istorijos – 2" arba "Visi už vieną". Rež. J. Dautartas.

17 d. 18 val. Šiaulių dramos teatras. R. Lauleris "Septynioliktos lėlės vasara". Rež. R. Steponavičiūtė.

18 d. 14 val. "Vaidilos teatras". E. Švarcas "Sniego karalienė". Rež. Abukevičius.

19 d. 18 val. Kauno valstybinis akademinis dramos teatras.

N. Gogolio "Vedybos". Rež. V. Tertelis.

Festivalio uždarymas.

Kaip nugalėti baimę

Irena Dūdienė

Vienoje žvėrelių šalyje gyveno linksmo būdo tigriukas, vardu Petrikas. Jis buvo mandagus ir klusnus vaikas, tačiau turėjo vieną labai didelį trūkumą – buvo bailiukas. Senasis Tigras atėmė iš jo tigriškus dryželius, simbolizuojančius visų tigrų drąsą, ir žvėreliai juokėsi, erzino mažylį...

Respublikiniam Rokiškio teatrų festivaliui Kauno lėlių teatras pristato G. Januševskos pasaką "Tigriukas Petrikas" (režisierius A. Stankevičius, dailininkas V. Mazūras, kompozitorius F. Latėnas). 1995 m. pastatytas spektaklis šiandien tebėra vienas populiariausių tarp mažųjų žiūrovų todėl, kad mielo, nai vaus Tigriuko paveikslas yra labai artimas vaiko pasaulėjautai, jo psichologijai. Spektaklyje sprendžiama vaikui labai aktuali BAIMĖS problema. Suaugusieji iš savo patirties žino, kaip sumenkėja žmogaus privalumai prieš nepaaiškinamą kliūtį – baimę. Mažąjo Petriko istorija apibendrina šimtus žinomų situacijų, kurias kasdien patiria maži berniukai ir mergaitės.

Režisūrines prasmes spektaklis labai dina-

miškas, spalvingas, jame daug kontrastų, paveikslų, mizanscenų. Riedančių traukinukų, spalvingų mašinėlių, kažkur skubančių žvėrelių fone, baugiai dairymasis į šalis, Mažasis Petrikas keliauja ieškoti drąsos. Ir Ruonio kioske, ir Begemoto ginklų parduotuvėje, ir Drąsiųjų Kiškių kariuomenėje drąsa bjauri, bejausmė, paremta silpnėsniųjų skriaudimu. Mūsų herojus tikrosios drąsos – be pykčio, be apgaulės, be skriaudos – taip ir neranda. Ir tik pasiaukojimas, užuojauta, ryžtas padėti nelaimėje (šiuo atveju sergančiai mamai), pamiršus baimę ir nepatogumus, padeda susigrąžinti Drąsiųjų Tigro simbolį – Tigriškus dryželius.

"Tigriukas Petrikas" jau pabuvojo trijuose tarptautiniuose festivaliuose. Spektaklis yra įvertintas Respublikinio festivalio "Teatrai – vaikams 97" vienu iš trijų pagrindinių Kultūros ministerijos prizų. Pagrindinio Tigriuko Petriko vaidmens atlikėja aktorė Lucija Zorūbaitė taip pat pelnė laureatės diplomą ir Lietuvos teatro sąjungos prizą.

- Susipažinkime, - tars Mažasis Tigriukas Petrikas mieliems rokiškėnams kovo 12 d. 11 ir 14 val.

Gaisras Dambrotiškyje

Atkelta iš 1 psl.

Žodžiu, ūkininkai, kuriems dar nėra nė po 50, buvo pasiryžę, kaip ir iki šiol, dirbti stropiai ir sumaniai.

Tačiau vasario 21 – osios naktį juos ištiko nelaimė – suliepsnojo tvarto pastogė.

- Apie pusę trijų nubudau nuo poškėjimo, - pasakojo Petras Markevičius. - Kadangi iš mūsų buto antrame aukšte galima patekti į tvarto pastogę, tai ten pirmiausia ir nuskubėjau. Atidaręs duris pamačiau, kad už ventiliacijos kamino – didžiuliai ugnies liežuviai. Uždaręs palėpės duris, puoliau į lauką ginti gyvulių. Jie, išsigandę, iš tvarto ėjo labai nenoriai. Po to nuskubėjau tolyn nuo tvarto atitraukti techniką.

Šeimininkas sakė, kad pastogėje buvo laikomi šiaudai – apie 3 tonos. Ten dar buvo sukrauta apie 4 kub. m lentų, supilta apie 3 tonos sėklinių grūdų, užkšti nikeliuoti vamzdžiai, medžio drožlių plokštės.

Ūkininkas tikino, kad niekas, be jo ir žmonos, į pastogę užlipti negali. Ūkio apsaugai naktį kieme paliekami palaidi šunys. Šiaudus kreigti imdavo kartą per savaitę. Paskutinį kartą šiaudų vasario 18 d. buvo nuėjusi žmona.

Petras Markevičius neįtaria, nuo ko galėjo kilti gaisras. Jis sakė, jog jokių pavojingų medžiagų ten nelaikęs. Gelžbetoninės tvarto lubos buvo apšiltintos pjuvenomis ir gesintomis kalkėmis.

Apie gaisrą pirmoji mobiliuoju telefonu pranešė Vita Markevičienė. Prieš tai, tiesa, dar knygelėje pasitiksino telefono numerį.

Moteris buvo labai pasimetusi, todėl, pasakiusi, kad Dambrotiškyje kaime, Markevičių sodyboje, kilo gaisras, telefoną išjungė. Ji net nepaaiškino, kur tas Dambrotiškyje kaimas. Jis, kaip vėliau sakė ugniagesiai, žemėlapyje nepažymėtas. Vitai Markevičienei atrodė, jog ugniagesiai ilgai neatvažiuoja, tad ji

dar kartą paskambino. Dispečerė pasakė, kad automobiliai jau išvykę.

Rokiškio sukarintos priešgaisrinės dalies sargybos viršininkas leitenantas Alvydas Gasiūnas sakė, kad pranešimas apie gaisrą gautas 2.55 val. Iš karto į gaisrą išsiųstos trys mašinos. Dambrotiškyje jos buvo po šešių minučių. Ugnis nuo tvarto pastogės jau plito į gyvenamųjų patalpų ir daržinės pusę. Buvo iškvieistos dar dvi autocisternos. Gera, kad ūkininkai turėjo išsikasę didelį tvenkinį, jo link buvo nuvalytas sniegas. Tiesa, eketė buvo per siaura, ją reikėjo platinti. Gaisras lokalizuotas 3.50 val., likviduotas 6.25 val.

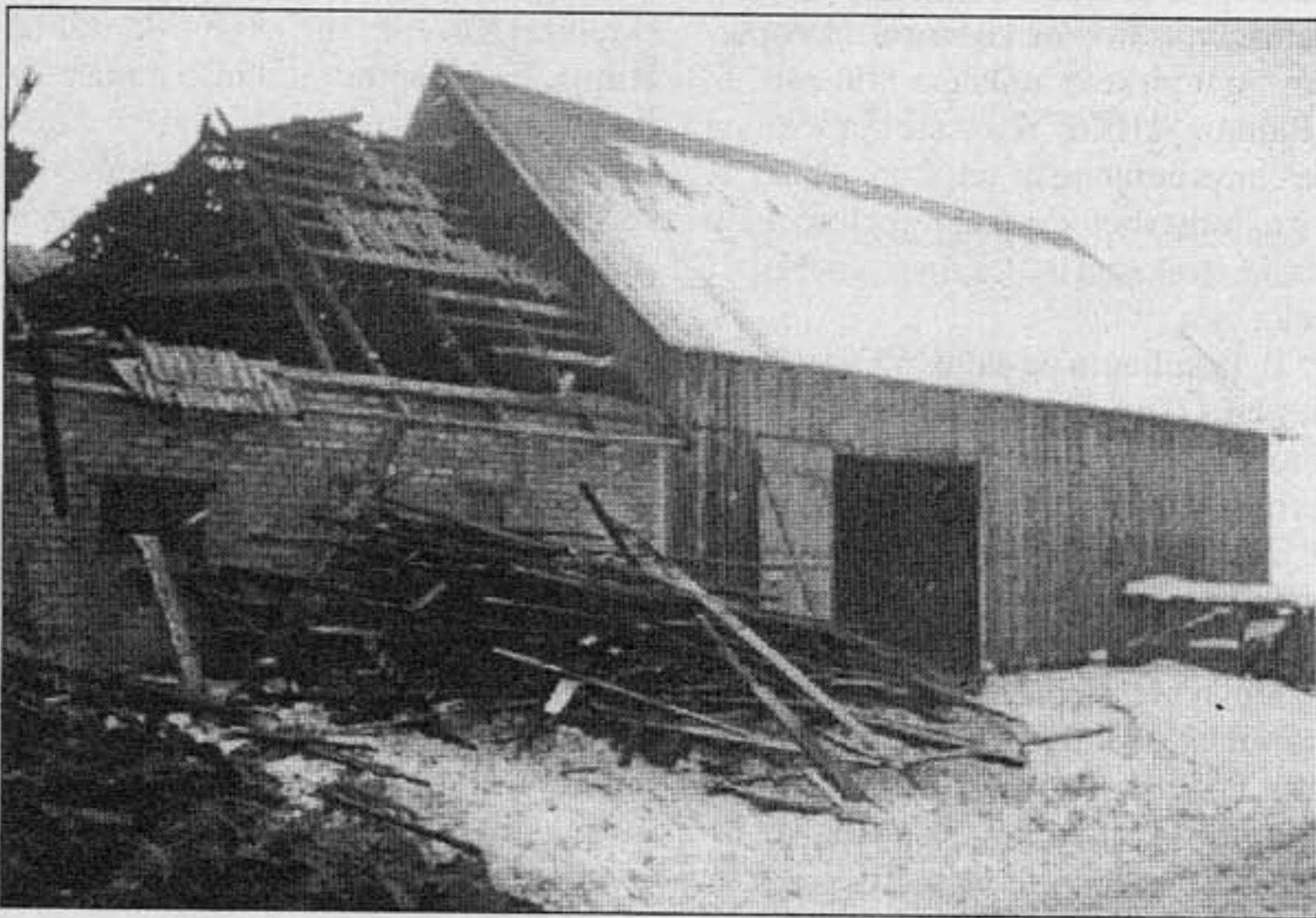
Sukarintos priešgaisrinės dalies viršininko pavaduotojas majoras Ričardas Jovarauskas sakė, kad ugnis labai intensyviai plito dėl pastogėje sukrautų šiaudų ir lentų.

Prie rytinės tvarto pusės pristatyta medinė daržinė, kurioje buvo 20 tonų šieno. Atvykus ugniagesiams, liepsna jau buvo pasiekusi dar-

žinės skliautą. Iš Rokiškio, Obelių, Lukštų ir Laibgalių atvykusiems ugniagesiams pavyko išgelbėti ir butą, ir daržinę. Nenukentėjo ir tvarte buvusios 37 karvės bei 20 telyčių.

Pasak Ričardo Jovarausko, ūkininkas, statydamas tvartą, galvojo apie priešgaisrinę apsaugą: pastatas mūrinis, gelžbetoniniu perdenginiu, yra žaibosauga, rengiami grupinio gyvulių paleidimo saitai. Deja, ūkininkas pamiršo, kad, blokuojant daržinę prie tvarto, būtina ugniasienė. Šito neturėjo pamiršti ir V.Kundelio projektavimo įmonė "Namas", ruošusi ūkinio pastato projektą, beje, nederintą su priešgaisrine tarnyba. Ričardas Jovarauskas sakė, kad rajono priešgaisrinės apsaugos darbuotojai pasirengę padėti ūkininkams perprasti saugos reikalavimus, juos konsultuoti.

Autoriaus nuotraukos

Tarp tvarto ir daržinės nėra mūrinės ugniasienės. Jei ugniagesiai būtų šiek tiek pavėlavę, nuostolių būtų kur kas daugiau.

Rytoj – Kaziuko mugė

Stasys Daugėla

Muzikantai šveičia dūdas, linksmos kaimiškos muzikos mėgėjai blizgina batus, nes rytą – Kaziuko mugė, kurią jau aštuntus metus rengia Rokiškio savivaldybės teatro rūmai.

Meno vadovė Alvyra Krasauskienė pasakojo, kad šiemet į Kaziuko mugę pažadėjo atvykti dešimt kaimo kapelų iš Aukštaitijos rajonų ir trys iš Latvijos Respublikos. Koncertas tikrai nebus nuobodus, nes kiekviena kapela gros savo muziką, būdingą tik tam kraštui. Kiekvie-

nai muzikantų grupei skiriama po 15 minučių ir nė vienos daugiau.

Kartu su muzikantais į Kaziuko mugę skubės prekybininkai, o nagingų meistrų išskobti šaukštai, klumpės ar išaustos juostos ilgai primins rokiškietišką Kaziuko šventę.

Nebus elektros – nebus kasdieninių rūpesčių

Stasys Daukša

Jau ne pirmą kartą Lietuvos energetika tampa politinių diskusijų ir žiniasklaidos dėmesio objektu. Dabar net nebeaišku, ar sakyti ačiū sovietų valdžiai, sukūrusiai tokią galingą energetinę bazę, ar keikti ją. Žinoma, gerai, kad Lietuva yra viena iš labiausiai elektrifikuotų pasaulio šalių, tačiau elektros perteklius sukuria vieną problemą po kitos, o išbristi iš jų, atrodo, bus nelengva.

Ši mėnesį spaudos sukeltas šurmulys daugiausia sukasi apie elektros energijos realizavimą. Mat Valstybės kontrolė nustatė, kad elektra į Baltarusiją tiekama, tačiau užmokesčio už ją negaunama. Be to, tarpininko tarp elektros pardavėjo ir pirkėjo funkcijas atliekančiai "Baltic – SHEM" iš anksto sumokama dešimtys milijonų už tarpininkavimą. Ši biznį Valstybės kontrolė įvertino, kaip visai netinkamą ir "Lietuvos energijai" kelia bylą.

Byla keliama ne šalies Vyriausybei, net ne Ūkio ministerijai, o paprastai imonei, kuri atseit nesugeba tinkamai atlikti savo darbo. Tačiau ir tai sukėlė didžiulį valdančiųjų politikų nepasitenkinimą.

Prieš dvi savaites, grįžęs iš trumpų atostogų Meksikoje, Lietuvos Prezidentas Valdas Adamkus nenustebo, kad Kęstutis Lapinskas, antrą kartą jo siūlytas į Valstybės kontrolieriaus postą, vėl atmetas. Prezidentas tik pasamprotavo,

kad "konservatoriai, matyt, nori turėti savo kontrolierių..."

"Energetinės" problemos Lietuvoje, matyt, išnyks, bet ne taip greitai. Gal iki 2005 –ųjų, o gal ir dar vėliau. Mat Europos Sąjunga, į kurią mes ketiname stoti, kaip būtiną sąlygą kelia reikalavimą parengti projektą ir per 6-7 metus užkonservuoti Ignalinos atominę elektrinę.

Pastaruoju metu vis labiau ryškėja dar vienas Lietuvos politinis aspektas – nelabai

švelni ir

aiškiai mato-

ma trintis tarp

trijų valdžių – Presiden-

to, Seimo pirmininko ir premjero. Jie tarp savęs nebederina net ir tokių iš pirmo žvilgsnio lengvai suderinamų dalykų, kaip užsienio kelionės. Seimo pirmininkas skrenda į Kuveitą, kuris egzotiškesnis už Kiniją, Prezidentas į Italiją, o ministerijose neatsiranda nė vieno patarėjo, kuris jiems primintų Konstitucijos nuorodą, reikalaujančią vienam iš jų būti gimtojoje šalelėje. Beje, Valdas Adamkus, vos metus pagyvenęs tėvų žemėje, jau gailisi tapęs prezidentu ir teigia, kad per tuos metus Lietuvos žmonių gyvenimas "į priekį pasistūmėjo mažiau, negu tikėjosi". Tiesa, valstybės vadovas dar neatima geresnio gyvenimo vilties, bet jo žodžiuose, išsakytuose žurnalistams, jaučiamas didelis susirūpinimas.

Politinės Lietuvos darganas lydi ir materiologinės ūkanos. Kelių, gatvių, šaligatvių valymas taip pat kainuoja. Gal gerokai mažiau, negu nemokamas elektros tiekimas į kaimynines šalis, bet kainuoja.

REZONANSAS

Nuo vasario 22 iki 24 d. policijos pareigūnai nubaudė 8 neblaivius piliečius, pasirodžiusius viešose vietose, 12 vairuotojų, pažeidusių kelių eismo taisykles (2 buvo neblaivūs). Registruota po 1 chuliganizmo ir smulkaus grobimo atvejis, 3 asmeninio turto vagystės.

Čelkių kaimo gyventojas, nuvykęs į savo mišką Beičių kaime, pasigedo 3 eglės ir 1 pu-

šies. O štai J.G. ten pat pastebėjo, kad nupjautos 4 pušys ir 3 eglės, kurių vertė – 1500 Lt.

Rokiškio Vilties gatvės gyventojas N.Ž. namuose pasigedo kelių aukso dirbinių. Įtariamasis sulaikytas.

Komisariatas gavo pareiškimą iškelti baudžiamąją bylą Gindvylių kaimo gyventojui A.K. už piktybišką vengimą mokėti alimentus.

Knygos pristatyme- garsūs svečiai

Rasa Čižauskienė

Viešojoji biblioteka savo skaitytojus ir svečius pakvietė į naujos knygos pristatymą – Petro Blaževičiaus "Rokiškio krašto kūno kultūros ir sporto istorija".

Knygą išleido leidykla "Atkula" (Vilnius). Dalykinis redaktorius – sporto meistras, Rokiškio rajono kultūros ir sporto centro direktorius Augustis Kriukelis. Dailininkas Aloyzas Janulis. Panaudota 329 pozicijos, gausiai iliustruota nuotraukomis. Išleista Kūno kultūros ir sporto centro lėšomis.

Kaip niekada, bibliotekos šeimininkės nu-džiugino gausybę susirinkusiųjų. Pašnibždomis buvo svarstoma: ar pati knyga juos čia sukvietė, ar labiau garsūs svečiai – Lietuvos kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius Rimas Kurtinaitis, Lietuvos tautinio neolimpinio komiteto prezidentas Pranciškus Eigminas, Šiaulių miesto sporto skyriaus vedėjo pavaduotojas Benjaminas Kirstukas, Panevėžio apskrities sporto tarybos pirmininkas, Panevėžio miesto kūno kultūros ir sporto skyriaus vedėjas Rimgaudas Misiūnas, Panevėžio apskrities kultūros, sporto ir turizmo skyriaus vedėja Raimonda Valaitienė, ledo ritulio treneris Vytautas Šlikas. Tūrbūt ir viena, ir kita.

Neįprasta tai, kad knyga apie sportą parašė kultūros darbuotojas. Dar neįprasčiau, kad tokia knyga pasirodė per labai trumpą laikotarpį – vien medžiagą surinkti kai kam tokio laikotarpio būtų neužtekę.

Knygos autorius P.Blaževičius džiaugėsi ir išleista knyga, ir pačiu kūrybiniu procesu: knygos rašymas dovanojo daug susitikimų ir pokalbių su sportininkais. Svarbiausia buvo surinkti medžiagą. Iki tol nebuvo išleista jokia kito krašto sporto istorija, tad reikėjo eiti savais keliais. Autorius sakė jautęs didžiulį norą sužadinti jaunimo dėmesį sportui, kuris šiuo metu išblėses. Ir dar: kiekvienas sportininkas, pasiekęs tam tikrą ribą, iš sporto pasitraukia. Dažniausiai po išėjimo jie būna pamiršti. Todėl autorius labai džiaugiasi suspėta surinkti medžiagą, kuri išliks kitoms kartoms. Viskas, kas surašyta knygoje, patvirtinta dokumentais. Taigi tai tikrą tikriausia istorinė knyga.

Susitikime dalyvavę svečiai taip pat džiaugėsi naujagimiu, dėkojo autoriui ir linkėjo pratęsti šį darbą. O jis iš tiesų labai reikalingas. Sportininkas išauga, sublizga ir užgesta. Tai, ką žinom, stebim šiandien, kažin ar bus žinoma po 50 – ties metų. Dėl to ir rašomos knygos. Anot R.Kurtinaičio, "tai, ką, atrodo, darai kasdien, pasirodo, yra istorija. O istoriją rašyti daug sunkiau..."

Viešojoje bibliotekoje tebevyksta gausiai iliustruota nuotraukomis spaudinių paroda "Sportinis gyvenimas".

Dvi Alvydo Beniušio aistros ir viena viltis

Stasys Varneckas

- Žal-gi-ris! Žal-gi-ris! – skanduoja Kauno halės tribūnos, o televizorius vos nesprogsta nuo emocijų ir įtamos, susitvenkusios visoje Lietuvoje, nes kiek-

po šnarėjimą. Akyse sublizga ašara – džiaugsmo ir nevilties lašelis, sūriai nuriedantis skruostu...

Pirmoji aistra – muzika

Tai buvo gal prieš trisdešimt penkerius metus. Jautri Alvydo Beniušio, Klaipėdos 5 – osios vidurinės mokinuko, klausą pagaudavo ir iš toli atšniokščiantį Baltijos pakrantės šėlsmą, ir girtų jūreivių dainą, ir ilgesingą Nelės Paltinienės melodiją. Jis galėjo ilgai sėdėti prie pianino, atkurdamas tai, kas buvo girdėta, arba iš amžių glūdimos prikelti Mocarto etiudą, tokį pat jaudinantį, kaip ir prieš šimtus metų. Pianinas buvo draugas, ištikimas bičiulis, su kuriuo galima kalbėtis ir valandą, ir dvi, kol kiek-

Alvydas Beniušis.

vienas serga euroliga – gera liga, nuo kurios pasveikti visai nesinori. Ir nėra vaistų, kurie pagydytų tikrą aistruolį, nes euroliga pati yra vaistas, leidžiantis užsimiršti nors pusdieniui, nors valandai, kad paskui galėtum su draugais, kaimynais, pagaliau su žmona pratęsti tą užsimiršimą ir dvi dienas aptarinėti smulkmenas – tai buvo kova! Ir kokia ji panaši į gyvenimą, kur taip pat vyksta kova dėl vietos po saule, dėl laimės, meilės, pagaliau ir dėl lito, kurio visada taip stinga.

- Žal-gi-ris! Žal-gi-ris! Per-ga-lė!

Ir visa Lietuva pašoka nuo kietų Kauno halės tribūnų, nuo minkštų fotelių prieš televizorių ekranus. Norėtų pašokti ir jis, švystelėti aukštyn rankas ir kartu su visais sušukti – per-ga-lė! Bet iš lūpų pasigirsta tik karštas švokštimas, panašus į atodūsių ar krentančio rudens la-

me pasigirsta duslus, trūkčiojantis sviedinio bumbasėjimas į grindinį ir spygūs draugų balsai. Tada Alvydas nerdavo pro duris, įsiverždavo į triukšmingą būrį, pamiršdamas, kad be apvalaus kamuolio ir krepšinio lentos dar gali kažkas egzistuoti.

Vis dėlto Alvydo tėvai nusprendė, jog muzika – rimtesnis užsiėmimas. Muzika – tai profesija, ir visai neprasta, o štai krepšinis – sūrus prakaitas, gumbas ant kaktos ir daugiau nieko. Važiuk, Alvydėli, į Vilnių!

Alvydas neprieštaravo, slapta vildamasis, kad krepšinio kamuolių yra ir Vilniuje, Čiurlionio meno mokykloje.

Muzikos mokėsi neilgai – vos metus, bet pažintis su ja buvo stipri, nenutrūkstanti štai jau daugiau kaip tris dešimtmečius.

Bet oranžinis kamuolys viliojo labiau.

Krepšinis – taip pat muzika. Jo, tiesa, nesurašysi ant penkių linijų, kaip etiudo, bet etiudų krepšinyje nė kiek ne mažiau. O gal ir daugiau.

Sankt Peterburgo metai

Tada jis vadinosi Leningradu, o mokykla, į kurią 1969 metais įstojo Alvydas Beniušis, – Leningrado kūno kultūros technikumai. Alvydas, savaime aišku, pasirinko krepšinį, nes joks kitas sportas nebuvo toks muzikalus ir poetiškas.

Mokėsi ir žaidė. Čia, Leningrade, sužinojo, kad krepšiniui reikia ne tik ilgų kojų, bet ir galvos. Galvos gal net labiau, nes krepšinis – tai kaskados etiudų, kuriuos būtina atlikti greitai ir tiksliai. Tiksliau negu varžovas, nes jis taip pat kuria etiudus, net ir simfonijas, kurių finalas – pergalė. O tau – pralaimėjimo kartėlis.

Trejus metus Alvydas Beniušis žaidė Leningrado ASK komandoje, pirmoje lygoje. Sustiprėjo, užsigrūdino, sukaupė daug krepšinio gudrybių. Baigęs technikumą, grįžo į gimtąją Klaipėdą, iš kurios kilęs Modestas Paulauskas, Modė, drebino Europos krepšinio lentas.

Alvydo laukė krepšinio trenerio darbas.

Vėl gimtajame krašte

Žmogus planuoja, o gyvenimas planus koreguoja. Taip jau susiklostė, kad Klaipėdoje, Gargžduose teko paragauti ne tik krepšinio trenerio, bet ir melioratoriaus duonos. Ir muzikos. Vadovavo Klaipėdos aklujų mokymo kombinato estradiniam ansambliui, su koncertais išvažinėjo Baltarusiją, Latviją, Estiją.

Labiausiai patiko džiazas, kaip ir krepšinis, atveriantis daugybę improvizacijos galimybių.

Nukelta į 6 psl.

Dvi Alvydo Beniušio aistros ir viena viltis

Atkelta iš 5 psl.

Jeigu ne muzika, Alvydas Beniušis gal nebūtų susipažinęs ir su būsima gyvenimo drauge, Lietuvos konservatorijos Klaipėdos fakulteto studente Regina, rokiškiete.

1988 metais Alvydas su šeima atsikraustė į žmonos gimtinę. Prasidėjo naujas gyvenimo tarpsnis.

Pirmasis treneris

Rokiškis, kaip ir visa Lietuva, sirgo krepšiniu. Tai buvo metai, kai "Žalgiris" triuškinio CASK, ir dažnas miesto vaikas ar mergaitė sapnuodavo oranžinį kamuolį, o pabudę prašydavo tėvus vesti į Rokiškio sporto mokyklą. Ir būtinai į krepšinį.

Alvydas ėmė treniruoti mažiausiųjų mergaičių grupę, įtikino kolegas ir mokyklos vadovus, kad gera krepšininke gali tapti tik ta, kuri pradės treniruotis nuo pirmos ar antros klasės, nes tik tokio amžiaus greičiausiai formuojasi įgūdžiai, o krepšinio kamuolys limpa prie rankų.

Treniruotės, varžybos, vėl treniruotės. Ne visos Alvydo auklėtinės "prilipo prie kamuolio", kitos pavargdavo, nusivildavo ir išeidavo. Bet ir išėjusios save vadindavo krepšininėmis, nes jau buvo ragavusios duonos, vadinamos krepšiniu.

Likdavo tik atkakliausios. Tokios kaip Vilma Martinionytė, Aušra Bimbaitė. Na, žinoma, ir Vaiva Beniušytė, dukra, kuriai krepšinis, kaip ir jos tėveliui, treneriui, kažkuo panašus į muzikos etiudą. Šios mergaitės dabar Vilniuje, olimpiname sporto centre "eina" aukštesniuosius krepšinio mokslus, o jų mokytojai Valentinas Kanapakis bei Angelė Rupšienė, dukart olimpinė čempionė, vis kartojanti, kad mažoji Vaiva Beniušytė – jos amplua žaidėja.

Viltis miršta paskutinė

Yra ką prisiminti Alvydai Beniušiui. Ir laiko prisiminimams nestinga, nes štai jau greitai bus dveji metai, kai jis nebe treneris, nebe sporto pedagogas. Po keturių gerklės operacijų neliko jokios vilties, kad galės kaip anksčiau sušukti "Žalgiris!" arba perrėkti salės triukšmą ir priversti savo auklėtines bėgti greičiau, mesti taikliau.

Kai žmona, Rokiškio jaunimo mokyklos direktorė, išskuba į niekada nesibaigiančias pamokas ar pasitarimus, jis lie-

ka vienas su spengiančia tyla. Pamišta ir draugai, ir buvę bendradarbiai iš Sporto mokyklos – kam beįdomus tas vienišas tylenis Alvydas Beniušis, buvęs muzikantas, buvęs krepšininkas, buvęs pedagogas. Visi veiksmazodžiai, kaip ir gyvenimas, – būtuojų laiku.

Bet viltis miršta paskutinė. Dar yra vilties, rašė Alvydas ant popieriaus lapelių, dar važiuosiu į Vilnių, pas tuos pačius daktarus, kurie vis dar neatima tikėjimo. Yra, vėl rašo Alvydas, aparatų, kurie sustiprina ir taip moduliuoja balsą, kad jau galima jį išgirsti ir suprasti. Bet tas stebuklingasis aparatas brangus, gal penkis tūkstančius kainuoja. Kas padės? Draugai? Turtinių draugų Alvydas niekada neturėjo. Buvę kolegos? Jie taip pat gyvena nuo algos iki algos...

O taip norėtusi vėl sugrįžti į sporto salę, vėl sušukti, nors ir ne taip stipriai, kaip kažkada:

- Vikriau, mergaitės!

Jaunųjų Alvydo Beniušio krepšininčių pakaktų ne vienai komandai.

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Išprausti ir "papuošti"

Ernis Čižas

Rokiškėnai ir miesto svečiai, eidami Pandėlio gatve, ties Laukupio upeliu patenka į savotiškus spąstus. Jie jau nesi-
stebi, kad šioje gatvės atkarpoje nuolat

nevalomas šaligatvis, tačiau važiuojamojoje kelio dalyje susikaupusios balos pės-
tiesiems kelia siaubą. Mat važiuojantys

automobiliai ne vieną apipila purvinu vandeniu.

Į redakciją užėjusios dvi moteriškos skundėsi, kad šį pirmadienį joms po tokio "siurprizo" teko grįžti į namus ir pasikeisti drabužius, vėluoti į darbą.

Beje, palijus čia balos telkšo ir kitais metų laikais.

Replika